

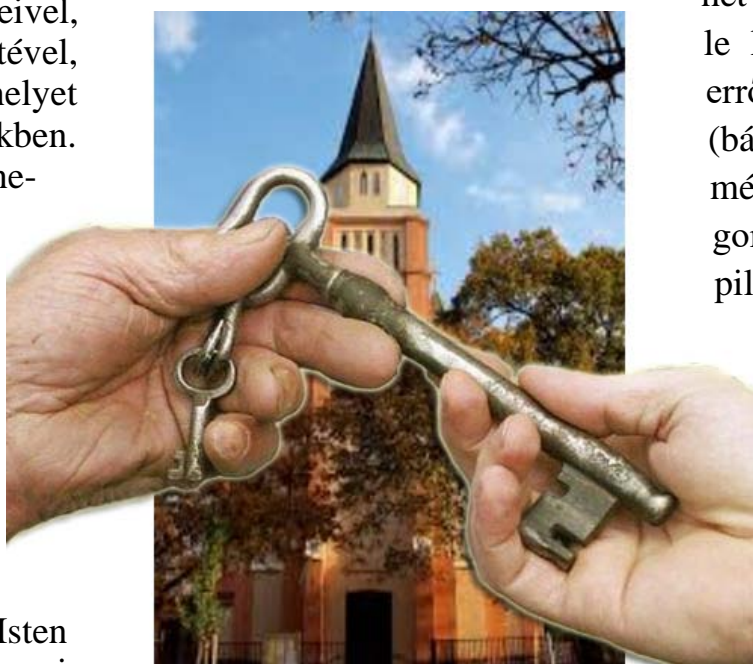
Pestszentimrei **Öröm** **Hír** **Levél**

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XV. évfolyam 2. szám (124.) - 2018. szeptember

Isten áldjon, Gábor atya!

Szűk öt hónap – ennyi időt töltött nálunk Bálint Mihály Gábor atya, de ez is elég volt arra, hogy csángó beszédmódjával, ízesen előadott történeteivel, sok-sok szeretetével, odafigyelésével helyet találjon a szívünkben. Mire minden a helyére került, kezdett összecsiszolódni a közösség és lelkipásztora, Gábor atyát más feladattal bízta meg a bíboros úr, a hadseregben kell hirdetnie Isten országát, katonai lelkész lesz. Gábor atya, kívánjuk, hogy Isten segítsen új, nehéz feladatodban, s őrizz meg bennünket a szívedben!

Miklós atya érkezett helyette, aki eddig az esztergomi szeminárium rektora volt, de miután betöltötte hetvenedik életévét, le kellett köszönnie erről a tisztségről (bár vissza fog járni még tanítani Esztergomba). Az első pillanattól kezdve érezhettük, hogy szeretetben, odafigyelésben az ő szíve is bővelkedik, örömmel jött hozzánk, és alaposan felkészült „belőlünk”. Miklós atya, találj otthonra nálunk, s légy támasza botladozó közösségünknek!

Isten hozott, Miklós atya!

Búcsú Gábor atyától

A nyár közepén, váratlanul jött a hír, hogy Gábor atya nem maradhat nálunk. A közösség igencsak foghíjas volt – sokan szabadságon –, de a Néri kórus minden itthon lévő tagja eljött, hogy utoljára énekeljenek az atya által bemutatott szentmisén. Olyan ez a kórus, mint amikor valaki szomjas, és a cukros üdítőt iszik: finom, de még szomjasabb lesz tőle az ember. Amikor hallgatom ezt a kórust, arra gondolok, hogy még, még szeretném hallgatni – búcsúzott a zenészekről Gábor atya. Ti pedig – fordult a hívekhez – mind egytől egyig csodálatosak vagytok!

Az atyától egy képpel búcsúztunk, mely számtalan kicsi képből összeállítva rajzolja ki templomunkat. A kis képeken pedig a közösség tagjai láthatók.

Miklós atya köszöntése

Blanckenstein Miklós vagyok, az új plébános, kérem, fogadjatok be! Itt minden új nekem, így az a dolgom, hogy beálljak a sor végére – olyan egyszerűen és magától értetődő természetességgel mondta ezt Miklós atya augusztus első vasárnapján a mise kezdetén, mintha már régtől fogva a plébánosunk lenne. A szentmise végén arra is vállalkozott, hogy válaszoljon a kérdéseinkre. A beszélgetést Kovács István vezette, és ő tette fel az első kérdéseket is.

Miklós atya, azt kérte, ne az legyen az első kérdés, hogy hogyan lettél pap – kezdte István -, így azt kérdezem, hogyan kerültél ide?

Blanckenstein Miklós: 70 éves kor után már nem lehet tanítani, ez a törvény. Nekem mindegy volt, hová helyez a bíboros úr, azt magyaráztam a kispapoknak 15 éven keresztül, hogy engedelmesnek kell lenni. Itt még nem jártam, hát így kerültem ide.

Kovács István: Nagyon dinamikus vagy, ezt látjuk. Vannak-e terveid, elvárásaid, kéréseid.

BM: Szeretnék üdvözülni, és ez nélkületek nem megy. Kérem, hogy imádkozzatok értem. Buta lennék, ha elvárásokkal érkeznek, nekem a sor végén kell állnom, és azt nézmem, hogy ti kik vagytok. Persze papként van az embernek elképzelése arról, hogy milyen irányba lehetne továbblépni, de együtt kell megtennünk ezeket a lépéseket. Erre az évre az egyetlen tervem az, hogy megismerjelek benneteket, és együtt próbáljuk felismerni a feladatokat. Itt teszem hozzá, hogy egy eucharisztikus kongresszusra készülünk, ennek az évnek az egyházmegyei programja az, hogy milyen a keresztény közösség, hogy lehetne mélyülni. A következő lépés a misszió ügye lesz, aztán ráfordulunk a kongresszusra. Ezzel nekem is sok dolgom lesz. Kicsit féllábás plébános leszek, mert a pasztorális elnöke is vagyok az egyházmegyének, Óbudán van a bázisunk. Hozzám tartozik az ifjúság, a család, a ministráns referens, a misszió, ezek elveszik az időt, de higgyétek el, hogy ezek nem csak elvonják az embert, hanem vissza is töltenek.

KI: Amikor először beléptél a kertbe, láttad, hogy milyen nagy, és mondtad, hogy vannak terveid vele.

BM: Ötleim. Mielőtt idejöttem, megkerestem az elődöket. Marci atyát még kamaszkorából ismerem, egy jó kávé mellett három órát beszélgettünk arról, hogy mit is alapítottatok itt az ő idejében. Molnár Béla atyát is ismertem egy kicsit, de nem volt köztünk kapcsolat, mert ez 1994-ig váci egyházmegye volt. Lak Gábor atya hat évig kispapom volt, vele is beszélgettem, és a leköszönő csángó atyával is arról, hogy mi él az ő szívükben a ti világotokról. Próbáltam felmérni, hogy milyen közösségi élet, milyen lelkeség van itt, a bogarazásnak például már szép hagyományai vannak. Az is látszik, hogy miközben Budapest belseje kiürül, itt sok a fiatal család, és sok gyerek születik. Ti is legtöbbször „gyüttmentek” vagytok, ahogy mondják ezt faluhelyen, vannak persze őslakosok, akik nem mindig örülnek a sok idegennek. A kérdés az, hogy hogy lehet összehozni egy új csapatot, de ez csak részben a pap dolga, ha valaki egyedül kezd el szervezni mindent, az szétesik. Csak az mehet, aminek van felelőse. Ha körülnézünk, látunk sok jó példát (játszótér a baba-mama klub mellé, focipálya a gyerekeknek), sok minden épült az elmúlt időben az egyházban, de fel kell tenni a kérdést: használjuk ezeket evangelizációra? Belakjuk ezeket? Legyünk reálisak: egy pap kétszáz embernél többet nem tud átfogni. A világiak viszik a maguk közösségeit.

Csete Miklós: Tervezel-e tanítást, katekézist például a liturgiáról?

BM: Amióta pap vagyok, egyfolytában katekéziseket tartok, úgyhogy persze.

Szabó László: Mire számíthatunk a jövőben, hány kispap tanul most a szemináriumokban?

BM: Ma kb. 140 latin és 60 görög szertartású kispap van. Ez azt jelenti, hogy az esztergomi egyházmegyében átlagosan évente három papot szentel a bíboros úr, miközben átlagosan öten hagyják abba papi szolgálatukat. De nem a paphiány a kérdés. Nem mindent a papnak kell csinálni, hozzá vagyunk szokva, hogy ez egy szolgáltatás. Ami a jövő előttünk – és ez Európa újragondolásának kérdése –, hogy a világiak együttműködő nagykorúságának és a papoknak mi a szerepe. Nem a papok pótlása a feladat. A lényeg nem a darabszám, hanem a megtértség. A hitben való élet.

Mervai Kálmán: A régi közösségeid is ragaszkodnak hozzád, talán ide is utánad jönnek. Hogyan tudod majd tartani velük a kapcsolatot?

BM: Az időbeosztás nagyon szigorú. Hétfőn, kedden és szerda délelőtt Imrén leszek. Szerda délután és csütörtökön Óbudán a Lelkipásztori Intézetben és

Esztergomban. Pénteken és vasárnap ismét itt, a szombatok váltakozni fognak, hol itt, hol másutt.

Csernyus László: Nagyon elfoglalt vagy, ha mégis akad szabadidőd, mit szeretsz csinálni? És van még egy kérdésem: ugye, szereted a gitáros miséket?

BM: 1972-ben szenteltek pappá, a kismarosi és nagymarosi találkozóknak aktív alapítója vagyok, ott voltam a gitáros zene születésénél. De mindennek megvan a helye. A Krisztinában káplánkodtam, ott a magyar gregorián szólt a miséken, de voltam a várban is, az megint más zenei világ, így több műfajt végigéltem. Akik zenélnak, szolgálják az urat. Szabadidő. Szeretek pipázni, és merengek. Van egy pipaklubunk, negyven éve alapítottunk, ez egy férfibarátság, de sajnos csak évente párszor jövünk össze. Szeretek tévét nézni, nem filmeket, hanem tájékoztató műsorokat. Teljesen őskövület vagyok, nincs mobilom, számítógépet se használok. Szegény Júliának [Simó Júlia] lesz majd ezzel gondja. De mindig nagy lehetősége van a kollégáknak és a barátoknak ezeket pótolni. Aztán ott van a családom, hatan vagyunk testvérek, ebből négyen Magyarországon. Olvasni is illik, ápolni a személyes barátságokat. A „pap magánya” című izé egy furcsa dolog....

Mervai Kálmán: A testvéred Szentendrén plébános, mit szólt a kinevezésedhez?

BM: Nevet rajtam, mert a plébános szakma eddig kimaradt az életemből. Voltam a Mátyás templomban három és fél évig, de három káplánom volt és működő rendszer. Ami leginkább hiányozni fog, az a nyári meghívások, sok-sok tábor, lelki napok, meghívások,

előadások, amire ráértem, hiszen a szemináriumban ilyenkor nincs tanítás. Erre most nem lesz idő – a sajátjainkra persze igen –, ez beszűkíti az ember mozgását, de az utolsó pár évembe ez is belefér.

Hős Csaba: Atya, a lelki irányultságról mesélnél valamit?

BM: A Regnumhoz gyerekkoromban csatlakoztam, de az nem lelki irányultság, bármi belefér, inkább a hit átadásnak közössége. A Fokolaré egy lelki mozgalmat. Én vagyok a felelőse az egyházmegyében a mozgalmaknak, 38 mozgalmat tartunk most számon. A lelkiség a katolikus életnek egy karizmához kötött karakterét mutatja be. Aki hívást kap, az csatlakozik, de nagyon fontos, hogy csipegezzünk innen is meg onnan is.

A beszélgetésnek itt vége szakadt, mert keresztelő kezdődött templomunkban, ám másnap – immár négyszemközt – folytattuk Miklós atyával.

ÖHL: Atya, pár napja vagy csak nálunk, de az már kiderült, hogy sokat tudsz rólunk. Milyennek látod a közösségünket?

BM: Nyüzsög, mindent csinál, mozog, imádkozik, nem csak öregek ülnek a padban. Amikor megérkeztem, megjelent öt férfi, és gatyába rázta azt a helyet, ahol lakni fogok.

ÖHL: Ezek szerint kedvesnek látszunk.

BM: Nem látszotok, vagytok!

ÖHL: Egyik testvéred is pap lett, mit tudtak-tettek a szüleid, amit más családok nem tudnak?

BM: Semmi különöset nem tettek, szerettek minket, törődtek velünk, és olyan atyákhoz vezettek bennünket, mint a regnumos Liska Zoltán. Nincs titkos recept, egy család, melyben szeretik

egymást és normális családokkal van kapcsolatban. 1965-ben léptem a szemináriumba, utána két év katonaság következett, ez volt a tortúra, amit a szeminárium részének tartottunk. A szentelése után a Krisztinába kerültem, ott virágzó életet találtam, kétszáz egyetemistával foglalkoztam. Onnan kerültem az Örökimádásba, de nem egyenesen, a két templom között Püspökszentlászlón voltam, egy szociális otthonban dolgoztam, szükségem volt időre, egy kis magányra. Engedély nélkül mentem, de Lékai bíboros visszafogadott. A 80-as évek második felétől kezdődött egy tudatos építkezés, kb. negyven ember munkálkodott, ebből nőtt ki a lelkipásztori intézet. Elkezdtünk közéleti kérdésekkel foglalkozni, kapcsolatba léptünk a Pax Romanával, ez akkoriban nem volt megtűrt szervezet Magyarországon. Ekkor jelentek meg a lelkeségi mozgalmak is.

ÖHL: Bár az Örökimádás Pesten van, mégis káplánként és plébánosként inkább Budához kötődsz, egészen más közeg, mint a mi külvárosunk.

BM: Az utóbbi években egyre több fiatal család költözött ide. Az a pezsgő élet, ami korábban a Belvárosban volt most a peremvidékre költözik. Hatalmas lehetőségek és hatalmas feladatok állnak előttünk.

A képviselőtestület új elnöke: Kovács István

ÖHL: István, téged mindenki ismert, mégsem tudunk rólad sok mindent. A hitedet kinek köszönheted?

Kovács István: A családomnak. Édesanyám egyedül nevelt nagymamámék nagy-nagy segítségével. Sajópüspökiben laktunk, ott voltam elsőáldozó és bérmálkozó is. Később felköltöztünk Budapestre, de én visszamentem Miskolcra, kollégista voltam, mert így a hétvégeken felváltva mehettem a nagymamámhoz (és akkor édesanyám is odajött) meg az édesanyámhoz. Ez az erős családi kötelék meghatározó az életemben.

ÖHL: Az új feladattal elég nagy terhet kapsz.

KI: Egy testületi ülés volt még Bálint Gábor atya plébánossága alatt, ő ragaszkodott hozzá, hogy válasszunk elnököt. Bár éreztem, hogy jól együtt tudnék működni vele, mégis húzódoztam, talán tudat alatt éreztem, hogy hamarosan ismét változás lesz a plébánia élén. Ezért elleneztem a választást, de Gábor atya akarata győzött, engem pedig megválasztottak.

ÖHL: A feladattal reflektorfénybe is kerültél.

KI: Bár voltam már megbízott elnök szűk egy évig Csaba távollétében, s már akkor belekóstoltam, ízlelgettem ennek a feladatnak az édes és keserűbb íz világát. Egyébként ha nem választanak meg, akkor is ugyanúgy teszem a dolgomat, de most ezzel a feladattal igen nagy elődök nyomába lépek, s persze tudom is, hogy van még hová fejlődni és remélem, nem fogok szégyent vallani. A reflektorfényt most nevezük inkább gyertyának, kicsi lámpásnak, s ha tényleg olyan dolgokat

fogunk tenni, csinálni amit Jézus elvár tőlünk, hogy az ígét cselekedetre váltsuk!, s ehhez találok, találunk munkatársakat, különböző szolgálatokban résztvevőket, akár még reflektorfénybe is kerülhetünk, de az már nem a mi dicsőségünk, hanem a jó Istené, Jézusé! Elsősorban a családom jelenti továbbra is a legnagyobb támaszt számomra, ők mindenben támogatnak a háttérből, de sok-sok testvér van a közösségben is, akikre bármikor bármiben számíthatok. Köszönöm nekik!

ÖHL: A közösség romokban hever...

KI: Ezt én is érzékelem, bár talán nem ez a jó szó, hanem inkább azt mondanám, hogy épp most vagyunk a hullámvölgy aljában. A gyors plébános váltások megviselték a közösség híveit. De sebaj, innen szép újra elindulni, s nagy löketet adhat nekünk Miklós atya érkezése. A legfontosabbnak azt érzem, hogy felkeressem azokat, akik régebben ide tartoztak, de valamiért eltávolodtak a templomunktól. Erre sok energiát szeretnék fordítani, és már beszéltem is néhány régen nem látott testvérünkkel. A másik fontos irány a sok új ember megszólítása, a legutóbbi pikniken Papp Julival szabályosan "vadásztunk" rájuk, igyekeztünk minél többeket megszólítani.

ÖHL: A vasárnapi tízes mise után szabályos beszélgetőkörök alakulnak, összezárva, a kívülállók számára megszólíthatatlanul.

KI: Ezeket a csoportosulásokat én is látom a misék végeztével, ez érthető is, sok-sok baráti (remélem testvéri) szál köt össze sokunkat, több családközösség is van, akik itt tudják az éppen aktuális örömeiket, bánataikat megosztani egymással. Én úgy gondolom, hogy örülünk ennek, mert legalább látszik, hogy egy igen is „élni akaró”

közösségünk van, mert kevés hely van ahol még délben is szaladgálnak a gyerekek a templomkertben. Bár nagyon fontosnak tartanám, hogy emiatt mások ne legyenek kirekesztve, hogy a különböző "generációk" ne szigetelődjenek el egymástól, hanem szélesedjenek a kapcsolatok. Ezért szeretnék még több programot, közös munkákat szervezni, bátorítom a fiatalabbakat, hogy vegyenek részt a kirándulásokon, de ősszel a kerti munkák, a "lombtalanítás" is remek alkalom lesz arra, hogy új kapcsolatok alakuljanak. Miklós atya azt tervezi, hogy a templom ajtajában álljanak olyanok a misék előtt, akik köszöntik a betérőket, ez is indítója lehet majd a mise utáni beszélgetéseknek. Ha valaki kedvet érez ehhez, mosolygós és nyitott, várjuk erre a feladatra!

ÖHL: A városrész lélekszámához képest fájóan kevesen járnak misére.

KI: Ez így van, és nyitnunk kell kifelé is, de az első lépés a belső megerősödés.

ÖHL: Mik a legközelebbi terveid?

KI: Kezdenünk kell valamit a hangosítással, hiszen alig lehet érteni a hangsóróból szóló beszédet. Miklós atyával már elkezdtünk töprengeni azon is, mit lehetne kezdeni a zavaró gyerekzsivajjal. [A beszélgetést követő vasárnap már meg is történt az első lépés: az urnatemető felé vezető ajtó mellett kicsi asztal és színes ceruza várja legkisebbeket.] És persze maradnak a régi feladataim is, bár azt nem tudjuk, mi lesz most az ételosztással, annyira megszigorították a feltételeket. Ennek kapcsán szeretnék mindenkit kérni, hogy ha hajléktalanok bukkannak fel a miséken, senki ne adjon nekik pénzt. Ha támogatni szeretnék őket, akkor élelmiszerekkel ruhával tudnak segíteni. Aztán ott van a Néri kórus, az is a szívem csücske, újra kezdődnek a

próbák és a szolgálatok. Áldoztató is vagyok, az is hatalmas - elsősorban lelki - feladat. Van bőven mit tenni. Kérem a testvéreket, hogy imádkozzanak Miklós atyáért, a képviselő testületért, a közösségért! (Bakó Dóra)

Plébániai nyári tábor

Az eddigi családi tábor idén első ízben plébániai nagytáborként került megrendezésre, hogy - életállapottól függetlenül - bármely testvérünk csatlakozhasson. A nagy érdeklődésnek köszönhetően a 150 férőhelyes szálláson 155-en táboroztunk. A játékok, beszélgetések, kirándulás során módunk nyílt jobban megismerni egymást. Az előadásokon dr. Pécsi Ritától tanulhattunk az érzelmi intelligenciáról és az apák szerepéről. Engem leginkább talán a közös esti szentségimádás érintett meg, ahol elcsendesedhettünk az Úr előtt, és imádkozhattunk egymás szándékaiért is. Köszönettel tartozunk kamaszainknak és fiataljainknak, akik esténként és az előadások alatt is nagy szeretettel vigyáztak a közel 70 kisebb gyermekre. A nagy létszám ellenére sűrűlódások nélkül, vidáman telt az idő. Nagyon jó volt megtapasztalni a szeretet és figyelmesség jeleit, gyerekek és felnőttek között egyaránt. Megtapasztalhattuk, hogy a Szentlélek építi a közösségünket. (Fülöp Csilla)

2018 júliusában először vettünk részt az imrei plébánia közös nyári családi táborában. Izgalommal és aggodással vegyes készülődéssel vártuk ezt a néhány napot, mert egyrészt nemrég költöztünk Pestszentimrere, így még kevés családot ismertünk személyesen, másrészt pedig a két kisgyermekünkkel (2.5 és 5 évesek) még sosem voltunk több napos ún. "ottalvós" programon.

A Mátraverebély-Szentkút Nemzeti Kegyhely kiváló választás volt a tábor helyszínének: a Budapesttől 100 km-re a Váci egyházmegyében Mátraverebély település határában található, ferencesek által vezetett katolikus búcsújárárhely csodálatos adottságokkal rendelkezik, amelyek megteremtették a közösségépítés és a lelki elmélyülés feltételeit. Álmélkodva láttuk a hatalmas, kényelmes területet, ahol a gyerekek a friss levegőn futkározhattak, játszhattak, a nagyméretű ebédlőt, ahol a 150 fős "nagy család" együtt étkezhetett, a modern konferenciatermet, ahol meghallgathattuk a meghívott vendég, Pécsi Rita hasznos előadásait gyermekneveléssel kapcsolatos témákban. A szabadtéri miséző hely és gyóntatószékek sora sem mondható szokványosnak, de mindközül kiemelkedik a Szent Kút, amely egy minden oldalról emelkedővel körülvett, katlanszerű mélyedésben helyezkedik el. Finom tiszta, hűs vize van, minden nap ittunk belőle.

A szépséges környezetben könnyen ment a lelki töltekezés, aktív pihenés. A szentmise, az esti szentségimádás, a közös imádkozások és éneklés mellett egy erőt próbáló 4-5 km-es túrán is részt vettünk Agasváron, ahol az egészen kicsi gyermekek is meglepően ügyesen és kitartóan másztak felfelé a hegyre, és az

apukák is hőiesen cipelték a legkisebbeket az emelkedőn felfelé.

Számunkra itt most a legnagyobb csoda mégis az volt, hogy a nagyobb gyerekek milyen szeretettel fordultak a kisebbek felé, és vigyáztak rájuk, amíg a szülők előadásokat hallgattak, illetve az esti szentségimádáson vettek részt. A mai világban sokan nem is gondolnák, hogy egy 13-16 éves fiatalban mennyi szeretet, türelem, önzetlenség és kedvesség van. "Ezek a mai fiatalok" nálunk ilyenek és a szüleik büszkéek lehetnek rájuk! Szívmelengető volt látni, hogy kisfiaink, akik még sosem voltak a szűk családon kívül másra bízva milyen örömmel várták a nagyobbakat játszani, "gyerekvigyázni".

Bazsi és Osi azóta is emlegetik a "nagyfiúkat", Petit és Mátét, akik vigyáztak rájuk a táborban, meséltek nekik és játszottak velük. Azóta a vasárnapi szentmise kezdetén mindig nyújtogatják a nyakukat, hogy ott vannak-e a ministránsok között, vagy láthatják-e őket mise után a templomkertben.

Bizony nem bántuk meg, hogy a baba-mama klubból ismert anyukák rábeszéltek minket, hogy jöjjünk el. Sok új ismerősünk lett, néhány barátság is szövődött, okosabbak lettünk az elméleti gyermeknevelés terén, gazdagabbak a lelki ajándékokkal és élményekkel, amiket ott kaptunk.

Jövőre is szeretnénk részt venni a táborban, és hálásan köszönjük a szervezők munkáját! (Szojár család)

Közeledett az indulás napja, lelkileg készültünk. Megint együtt leszünk szülők, gyerekek, közös beszélgetések, kirándulás. Nekünk Szentkút "A" családós tábor, két éve itt voltunk először családként pár hónapos Máté fiunkkal.

Mindenki kedves, mosolyogva fogad, családi érzés jár át bennünket. Vajon mások is így érzik? Jó megtapasztalni Isten szeretetét embereken keresztül. A hely maga a nyugalom, zsákutca bazilikával, csak felfelé tekinthetsz ki, a hegyek körbe ölelnek. Nézd az eget és érezd, hogy Ő itt van veled. A hely, a misék, kirándulás, az ismerősökkel való találkozás, maga a kikapcsolódás.

Majdnem 3 éves Máté fiunk most makacs és anyás, vajon el tudunk menni az előadásokra? Vajon idén ellesz a gyerekekkel? És igen! A második este "elveszítettük". Vacsora után 4 kislány vette körül, és ő vitte őket a patakhoz, almafákhoz. Facéran maradtunk. Mit kezdünk magunkkal, így kettesként? Erre Kinga azt mondta: "Sétáljatok egyet!" Romantikus volt. A gyerek felnőtt...

Másnap Pécsi Rita előadásra indultunk, sűrűn hátrapillantgatva a gyerekvigyázókra. Picike csalódás is volt, nem, nem hiányzunk a gyerekek, újra elveszett. Fogtuk egymás kezét és kényelmesen hátradőlve, hol nevettünk, hol pityereghettünk az előadáson. A hazafelé vezető úton éreztük, jó itthagyni a terheinket, jó fellélegezni, jó újra mindezt átélni, jó ez a családós tábor! Köszönjük! (Turza Magdolna)

Plébániai hittantábor

Évről évre lehetőséget kapunk arra, hogy jobban megismerjük egymást, és közben érdekes, mulatságos is. A tábor lényege az összhang, hogy összekovácsolódjon egy csapat, s ezt a szervezők nem bízzák a véletlenre: sok csapatépítő játékot játszottunk. Meg sokat beszélgettünk. Idén is kis „családokba” voltunk osztva, és az egy csapatba tartozók alaposan körüljártak egy-egy témát. A tábor vezérfonala idén az érzelmek voltak (az Agymanók c. film ihletésére). Az utolsó napon két csapatra oszlottunk. és egy mesét adtunk elő egymásnak. Az ifiknek biztos nagy feladat és munka egy ilyen tábor, de szerintem ők is legalább annyira élvezték, mint a táborozók. (Papp Dominika)

Római Ministráns Zarándoklat 2018

Július 29-én, vasárnap indultunk Besze Danival, Kevei Zsomborral és még 180 ministránssal zarándokutunkra Rómába. Külön buszokkal mentünk végig. A buszút alatt megismerkedtünk a többi ministránssal az esztergomi egyházmegyéből. Mindenki nagyon barátságos és közvetlen volt. Egy fárasztó buszút után végre valahára megéreztem Velencébe, ahol elfoglaltuk

a bungalóinkat és nyugovóra is tértünk. Másnap reggel gyülekeztünk a csoportvezetőinknél, és indultunk megnézni a város nevezetességeit, érdekességeit. Miután befejeztük, indultunk is tovább Rómába. Estére értünk oda, s a szemináriumban tanuló növendékek finom vacsorával vártak. Majd elérkezett az a nap ami egy életen át meg fog bennünk maradni... Másnap reggel indultunk fölfedezni Róma nevezetességeit. Sorra jártuk azokat a helyeket amiket eddig csak a történelemkönyvekben láttunk. Majd átmentünk a Szent Péter térre ahol **hatvanezer** magyar és külföldi ministráns-társammal vártunk, hogy végre találkozzunk a Szentatyával. Óriási élmény volt, hogy kb. másfél méterre haladt el mellettem. Az ő áldásával tértünk nyugovóra. Szerdán a keresztény Róma emlékeivel folytattuk a városnézést. Az összes bazilikát végigjártuk, majd este volt a nagy magyar mise melyen kétezren vettünk részt. Ez volt az egyik legnagyobb élményünk. Csütörtökön a Vatikáni múzeumot és a Sixtus-kápolnát néztük meg. Utána szentmisén vettünk részt a világ legnagyobb templomában, a Szent Péter bazilikában. Mise után indultunk is rögtön a buszokhoz, mert estére már Assisiben kellett lennünk. Másnap reggeli után Assisit néztük meg. Talán a legszebb volt az összes város közül, ahol megfordultunk. Láttuk Szent Ferenc és Szent Klára sírját is. Végül elmentünk a Szent Ferenc bazilikához, ahonnan nem sokkal később indultunk a buszokhoz. Hajnali ötre értünk Jesolóba, ahol a napfelkeltében vettünk részt egy szentmisén. Utána fürödtünk a tengerben, és indultunk haza. Az út minden perce élmény volt.

Bogarak

Már bizonyára többen hallottak a Szentjánosbogár közösségről, és tudják, hogy a plébánián megjelent Bogarak nem az ízeltlábúak csoportjába tartoznak. No, de kik is vagyunk, mi az Szentjánosbogár?

A közösség gyökerei 26 évvel ezelőttre nyúlnak vissza, amikor Dunakeszi kisgyerekes szüleiben megfogalmazódott, hogy gyerekeiknek mekkora szükségük van egy keresztény értékrendben megtartó közösségre, saját korosztályukra, közös játékokra, közös élményekre. Eleinte saját gyerekeiknek szerveztek nyári táborokat, majd a következő években barátaikat, ismerőseiket is meghívták. Fokozatosan kinőtték a kereteket, és mára ezek a táborok nyaranta nyolc helyszínen közel ezer kisbogarat, résztvevőt mozgatnak meg.

A nyári táborokban minden résztvevő csordultig töltheti szentjánosbogár lámpását olajjal, hogy fények lehessünk az éjszakában. A tábori élményektől hajtva felmerült az igény szentjánosbogár klubok alapítására, ahol heti rendszerességgel találkozással éljük meg a keresztény közösség építő erejét. Meggyőződésünk, hogy maga a közösségi élet a mai világban, a mai fiatalok között igen fontos szerepet tölt be, mind az értékrendek kialakulásában, mind annak formálásában, megtartásában a saját korosztályukban, korosztályukkal. A klubok felépítése változatos, de jellemzően a leghitelesebben megélhető közösségi élményre, a közös játékokra épít.

Idén lesz ötödik éve, hogy helyi szülők megkeresésére megérkeztünk a pestszentimrei plébániára, hogy továbbadhassuk a szentjánosbogár élményt. Az

azóta eltelt időben azon munkálkodunk, hogy továbbadhassuk lámpásunk fényét. Az elmúlt évben péntekenként heti rendszerességgel közel negyven gyerek járt bogár klubra. Idén a befogadó plébániai közösségnek, a támogató szülői háttérnek és a klubvezetőnek jelentkező lelkes Surányi Lucának és Balatoni Szilárdnak hála negyedik klubunk indul 9-10 éveseknek, ahova mindenkit nagy szeretettel várunk. (Bartal Julcsi, Vér Gábor)

Programajánló

Invitáló: Péntek Házás Esték

Sok éves hagyományunkat folytatjuk, amikor idén is meghirdetjük ősztől a Pénteki Házás Estéket (lánykori nevén Házás Hittan, születési nevén Ifjú Házások Hittanja).

Tavaly a plébániánkhöz tartozó házasközösségek mutatkoztak be a minden hónap második péntek estéjére eső találkozóinkon, illetve ők vállalták az esték megtartását.

Ebben az évben változik a tematika és ehhez igazodnak az esték előadói, vendégei is. Úgy tervezzük, hogy egy-egy alkalommal a 10 parancsolat egy-egy tételét járjuk körül, értelmezve ezeket a mai világunkra, a XXI. századi, mostani önmagunkra. Hogy ez esténként pontosan hogyan fog alakulni, az jórészt a meghívott előadóinkon fog múlni, akik

mondhatni szabad kezet kapnak abban, hogyan használják fel a rendelkezésükre álló időt. Hozzáértésükhöz nem férhet kétség, hiszen kerületünk papjait, lelkészeit szólítottuk meg, kértük fel az esték előadóinak, beleértve természetesen Miklós atyát is, aki a többiekkel együtt szívesen vállalta a feladatot.

Jelen pillanatban még szervezés alatt áll, hogy ki, mikor és melyik parancsolat kapcsán fog hozzánk eljönni, ami viszont biztosnak látszik, hogy az első, bevezető alkalommal, **szeptember 14-én este 9-kor** Miklós atya tart velünk. Ez egyúttal alkalmat ad arra is, hogy tovább ismerkedjünk egymással, ő velünk és mi vele, illetve egymással is, mert nagyon reméljük, hogy a tavalyi évhez hasonlóan idén is csatlakoznak új párok hozzánk. Nagyon fontos, hogy ne tartson vissza senkit az sem, ha csak egyedül tud eljönni, mert férje, felesége éppen a gyermek(ek)re vigyázz, vagy csak más elfoglaltsága van, vagy bármi egyéb okból nem tud jelen lenni.

Az estékre mindig igyekszünk időben felhívni a figyelmeteket, a misék hirdetésein keresztül, szórólapok útján, illetve az ÖrömHírLevél lehetőségeit kihasználva.

Szeretettel várunk minden érdeklődőt!

Csernyus Zsuzsi és Laci, az estek házigazdái

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus programjai

Szeretettel ajánljuk figyelmetekbe az Eucharisztikus Kongresszus előkészületeinek két soron következő eseményét:

Ifjúsági eucharisztikus nap (09.15.)

Szeretettel várnak a szervezők minden 15-30 év közötti fiatalt.

Időpont: 2018. szeptember 15., szombat, 14.00-21.00 Helyszín: MOM Sport (1123 Budapest, Csörsz u. 14-16.) Házigazda: Jákfalvy Kata és Fábry Kornél atya. Meghívott vendégek: Hodász András atya (777blog.hu), Gersei Csenge (Pure; bellagirlmagazin.hu), Vecsei H. Miklós (színművész)

A részvétel ingyenes, de regisztrációhoz kötött!
<https://www.iec2020.hu/forraspont/>

Kiállítás

Átlényegülés - Az Eukarisztiáról a csodák és a művészet nyelvén címmel nyílt kiállítás a Pesti Vigadó épületében augusztus 27-én. A kiállítás a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus előkészítő rendezvényeinek sorába illeszkedik, és a katolikus hit központi elemét, az Oltáriszentséget mutatja be. A hit e belső tartalmába több irányból enged betekintést érthető, élményszerű megközelítésben. A kiállítás szeptember 26-ig tekinthető meg naponta 10-től 19 óráig. Belépődíj: 800 Ft/fő, diákoknak és nyugdíjasoknak: 400 Ft/fő

Pécsi Rita előadások ősszel a plébániánkon

Plébániánk vendége lesz az ősz folyamán három alkalommal Pécsi Rita neveléskutató, pedagógiai szakértő.

A nyári plébániai táborban a résztvevők már két lendületes, mélyen elgondolkodtató előadását is hallhatták. Nyáron az érzelmi intelligenciáról és az apaképről, apaszerepről szóló előadásai gondolkodtatták el és inspirálták a hallgatóságot. A komoly és mély gondolatokat kellő könnyedséggel és

humorral átítatva tudta számunkra szórakoztatóvá, befogadhatóvá és emlékezetessé tenni. Ősszel új témákkal érkezik hozzánk. Az előadás időpontjaira már most szeretnénk felhívni a figyelmeteket, hogy tudjatok vele tervezni.

Szeptember 29. szombat 15:00

Október 27. szombat 15:00

November 17. szombat 15:00

Ezekre az alkalmakra mindenkit szeretettel várunk, bátran ajánljátok ismerőseiteknek is!

További részletekről plakáton, hirdetésekben fogunk mindenkit tájékoztatni.

Egy úton címmel ökumenikus jótékonyági és családi nap lesz a Sportkastélyban szeptember 22-én, szombaton. Délután 4-től istentisztelet Miklós atya közreműködésével, 6-tól Pál Feri atya előadását hallgathatjuk meg. De érdemes lesz kilátogatni a délelőtti gyerekprogramokra is, keressétek a szórólapokat!

Szentmisék rendje

Vasárnap: 8, 10 és 18 órakor.

Hétköznap:

Hétfő: 18 órakor

Kedd, szerda, szombat: 7 órakor

Péntek: 18 órakor

Csütörtök: Igeliturgia 7 órakor

Minden pénteken: 17 órakor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órakor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órakor szentségimádás

Hirdetések:

Ovis hittan: szerdán 16:30-17:15

Elsőáldozók hittana: hétfő 16:30-17:15

Bérmálási előkészület indul 16 évnél idősebbeknek. Személyes jelentkezés plébános atyánál.

Baba-mama klub indul kedden (09.11.) reggel 9-12

Ebben az évben is folytatódnak a **Pénteki Házasság Esték**, amiket szokás szerint minden hónap 2. péntekén este 9-től 11-ig tartunk. Idén a tízparancsolat témakörét fogjuk körül járni meghívott papok, lelkészek közreműködésével.

A nyitó alkalom szeptember 14-én lesz, és Miklós atya tart bevezető előadást a témáról.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmálkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
(1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com).
Felelős kiadó: Blanckenstein Miklós plébános. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter;
Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu